

חברה

ישר מן הטבע

אם אשה ניכנסת לחנות וקונה מלפפונים, אגוזי-קוקוס, ביצים ואבוקאדו, יש שתי אפשרויות: או שהיא רוצה להכין ארוחת-ערב, או שהיא רוצה להיות יפה. אם היא רוצה להיות יפה, יש גם שתי אפשרויות: היא יכולה לאכול את הקניות שלה ולקבל מזה הרבה ויטמינים, והיא יכולה לשים את המאכלים האלה על העיניים, על השערות, ועל כל הפנים וזה סימן שהיא סיימה קורס לטיפול עצמי לאמהות עובדות. זאת עובדה: גם אמהות עובדות רוצות להיות יפות, ולכן מלמדים אותן את זה. **סלט יוצא-מן-הכלל.** אבל בגרות ה-קורס האחרון, שהסתיים השבוע, אחרי שלושה חודשי לימודים, לא רק למדו טיפול עצמי מי לימדו אותן להיות יפות בצורה טבעונית. המורות שלהן הן שתי אחיות: שושנה וברוריה שיימן, בנות קרוב ל-40, ובעלות עור-פנים חלק להפליא. הן נהדרות כשהן שומעות על נשים המורחות על עצמן קרמיום, קרם-לילה, נוזליניוקי המכילים כימיקלים, צובעות את הפנים בצבעים סינטיטיים, ואת עיניהן באיילינדר.

אצלן הכל מהטבע: מאצות-ים, ממחצבים ומצמחי-בר. בלי שום עיבודים. ישר מן היצרן אל הצרכן. למשל: במקום פודרה, אפשר להתפדר בקמח-סויה. כשיש עור יבש, שמים על הפנים התיכות אבוקאדו. בעלות עור שמן, לעומת זאת, צריכות לשים על הפנים סלט יוצא-מן-הכלל: מיץ מלפפונים, פריהדר וקישואים.

מי שיש לו שקשקים, רשאי לשים בשערות שלו חלב של אגוזי-קוקוס. בשביל לקבל עור משי צריך לקחת מוון-מלכות של דבורים, להוסיף חלמון-ביצה, קצת מיץ-לימון, לערבב, ולהגיש קר על הלחיים. זהו מעכשיו נגמרה התקופה שהבעל-שלי-האימהות-העובדות יבוא בערב הבייתה, וימצא אותן עם קרם על הפרצוף. הוא ימצא אותן עם קוקוס בשערות, מחצבים בעיניים, וקליפות של ירקות בתוספת מיץ פירות על פניהן החלקות.

חוק

זמן לכל דבר

כל אזרחי המדינה רשאים להסתובב בתחנה המרכזית בתל-אביב, כי ישראל היא

מדינה דימוקראטית. את הכלל הזה ידע יעקב אבו, לכן נהג לפעמים להסתובב בשטח התחנה. לפעמים כדי לנסוע, ולפעמים סתם ככה, כדי לטייל.

עדות ארוכה. פעם, לפני חמישה חודשים, כשטייל אבו (28) בתחנה, הבחין בו רב-סמל משה טוב, הידוע כצייד-כייסים מ"עולה.

הנועותיו של אבו נראו חשודות בעיניו של השוטר, שהזמינו להלוות אליו למשטרה. "אני עוצר אותך כחשוד בנסיון כייסות," הסביר טוב.

"לא אבוא איתך," ענה אבו בתקיפות. "לא עשיתי כלום, או למה שאתה תעצור אותי?"

בו במקום פרצה תיגרה. השוטר ניסה להשתמש בכוחו, כדי לעצור את אבו, ואבו השתמש בכוחו, כדי להישאר חופשי. כעבור חודש ניצבו שניהם בפני שופט-השלום התל-אביבי יוסף מגורי-כהן.

השופט שמע את עדותו המפורטת והא-רוכה של הרב-סמל, הקשיב לאחר מכן לדברי החשוד. לבסוף גזר את הדין: יעקב אבו נידון לשמונה-עשר חודשי מאסר. ששה עשר מהם באשמת כייסות, ושניים נוספים באשמת התנגדות, תוך שימוש בכוח, למע-

צר חוקי. אבו לא התייאש.

דעה מוקדמת. השבוע הופיע שוב בבית-המשפט, בלוויית פרקליטו, עורך-הדין חיים קאזיס, כדי לערער על פסק-הדין של בית-משפט השלום.

הסביר קאזיס לשופטים: המשפט הקודם לא התנהל בהתאם לכללי הדיון המקובלים. נציג המשטרה, הרב-סמל טוב, גילה תריצות יתר, סיפר לשופט על עברו הפלילי של הנאשם עוד לפני שנתן את פסק-הדין. בכך עלול היה ליצור דעה-מוקדמת על הנאשם אצל השופט.

"לא היה צריך להסביר לשופט כי למרשי יש עשרות הרשעות קודמות, עוד בטרם שנמצא חייב בדין," טען קאזיס. "את עניין ההרשעות הקודמות אפשר להזכיר, אך ורק לאחר שהנאשם נמצא חייב, ולפני שכבוד השופט גוזר את דינו."

השופטים המחוזיים בנימין כהן, חיים בנטל ושמואל קווארט קיבלו את הטענה, זיכו את הנאשם בו במקום.

כשיצא לחופשי, לא שכח אבו להודות לרב-סמל על הריצותו היתרה. "בגללך אני חופשי," אמר לו בחיוך, והלך לטייל בתחנה המרכזית.

אזדוזני

שעון זניט" מהוה,

מזה מאה שנים,

סמל - לדיוק שאין למעלה הימנו, ולעיצוב מעודו

